

ANY IV

NÚM. 131

BARCELONA 27 FEBRER 1891

Còpia fot. de A. Torija.

Ab lo garbo qu' ella te
mes de quatre ab molt bon fi,
la voldrian protegi...
zera, fills, no pot pas se,
lo mon, s' ha de pati!

CRÒNICA

SE veu que don Práxedes ha reflexionat molt la situació de la pseudo-coalicció lliberal republicana y no ha pogut resistir en son tupé la sombra, es dir la sombra, 'l pes del fantasma conservador que en forma de Silveyas y Guexos li han tirat en renou los seus plans polítics, perque, segons se diu está decidit á tirarho tot á sanch y á foch.

L' home s'ha cansat de predicar en desert.

Y ara so's espera una cosa.

Que s' obri 'l Congrés.

¡No us dich res la que s' armará en aquell gallinè nacional entre la virám que defensa 'l blat de moro!

De picadas se 'n donarán... la mar.

Estich segur que mes d' algún pollastre que li haurá volgut entrar á la forcosa, fent un forat á l' encanyissat de la gran menjadora, 'n sortirà, sinó plomat del tot, com el *gallo de Morón*, ab un plumeret no mes á cada estrem d' ala y un altre á la qua.

¡Y aixé encare per llástima!

Aquells que portan lo gorro frigio tant llarch, (vull dir la cresta) que 'ls hi tapa un ull, me sembla que son de bona casta y guanyarán la partida.

En cambi aquells mansos que semblan físichs tindrán de fugir corrents á curarse la pipida.

Don Práxedes sembla que en aquet galliner vol cacarejarhi molt, pero molt, dant peu á infinitat de cants ab diversitat de tons y bona cosa de notas *agudas*, d' aquelles que sembla que punxan y devegades no ho sembla sinó que ho fan.

Crech que está decidit á alsar el *gallo* en las Cortes, emprenent una campanya molt séria á favor de la sinceritat electoral. Y hasta si no he llegit malament vol impedir que s' aprobin las actas en las que hi constin violencias.

Es dir, com verbi-gracia la de las Aforas de Barcelona y altras y altras, que mes val deixarho correr.

Peor es meneallo.

Lo que en tant *ardua tarea*, com dirían alguns novelistas de *cuartillo de real la entrega* no li arrendo la gancia á don Mateu.

No se... 'm sembla bastant difícil que logri fer triomfar la legalitat que hi hauria de haber en lo seu plan-tejat Sufragi.

¡Hi han tantas trampas!

Y encare mes trampistas....

A la Patti, la célebre *diva* que tots coneixém de sobras, ¿may dirían que li ha succehit á Niza?

En lo moment que 's disposava á marxar de la població hont acabava de cantar, se presentá al Hotel que vivia, un escribá del jutge ab tot l'acompanyament y aparato.

La *diva*, com era molt natural, se sorprengué.

Y molt més encara quan l' escribá comensá á embargarli tot l' equipatge, per compte d' un empresari rus el qual demana una forta indemnizació á la célebre cantanta per no haber complert aquesta una contracta.

Un empresari de Berlín demana també á la Patti una indemnizació de 80.000 marks.

De manera que aquesta estrella del art aviat no s' entindrà de feyna.

Y farà veure las *estrellas* á molta gent, per quant en breu temps que permanesqué á la capital de Alemania vá sostenir una infinitat de plets.

Segons datos fehacients las obras de reforma de Barcelona comensarán á subastarse lo dia 27 de Maig d' enguany (com dirían los floristas).

Han d' estar acabadas dintre 'l termini de 15 anys, important l' expropiació de 3,549 casas de propietat particular: 10.572,341 pessetas anyals, deduhida aquesta renda del amillament oficial capitalisat al 3 1/2 per cent, unas ab altras, tenint en compte que deu considerarse algo baixa per rahó de que 'l 50 per cent, més ó ménos, de aquestas casas son de edificació antiga y que per lo tant rentan poch, 302.066,883'14 pessetas.

Expropiacions d' altres solars y edificis, gastos de valoracions, escripturas, direcció, administració, adelanto de capital y altras endergas, tot junt forma un total passiu de 383.027,487'47 pessetas.

Y encara hi han moltras cosas més á dir, pero faig punt final, perque la ploma se 'm resisteix á escriurer tant respectables cantitats.

La boca se 'm fa aygua y estich nerviós.

Aném per un altre assumpto.

Un periódich dels Estats Units, lo *New York Herald*, publica un telegrama interessant en el que notifica del modo original que va ser agafat l' ex-banquer de París, Mr. Macé, fugitiu per una grandiosa quiebra.

La famosa actriu Sarah Bernhardt, que treballa á Nova-York tenia diners á rédit á casa Mr. Macé, y no 's pensin, una bonica cantitat.

Representava 'l drama de Sardou, *Cleopatra*, la eminent trágica, quan veus aqui que desde l' escenari reconegué al banqué famós que repapat en una butaca mirava trevallar la victima estafada.

¡Quina sorpresa la de Sarah Bernardt!

Tant bon punt caygué 'l teló, en un acte, l' artista cridá á dos *policemens* (que aqui 'n dihéu municipals) y maná la detenció del estafa aristocrátich, que 's feya creus de l' atreviment d' aquella dona.

¡Ves qui 'l feya anar en aquell teatro!

Ell mateix se va posá 'l pa á las mans.

La noticia, al arribar á París, vá impresioná per lo original del cas, y desd' avuy Sarah Bernhardt, á mes d' artista eminent es considerada com una notable *Quefesa* de policia.

DOCTOR GERONI.

DE LA FONT GROGA AL PARNÁS

VIATJE LITERARI, CRÍTICH, HUMORÍSTICH Y ANALÍTICH SENSE ORDRE NI COMPÁS.

CONTINUACIÓ DEL CAPÍTUL SET.

Serenada ja la closca
del poeta llemosí
pensarem sortir d' allí
per més qu' era la nit fosca.

Pero, quan llestos del tot
nos creyam y estar en pau
en los àmbits d' aquell cau
s' armà un terrible esvalot.

Tres tipos que feya estona
vuydavan, fugint de pena
del ranci una bota plena
sens por d' agafar la mona,
toparen sense pensarhi
y després d' habé agotat
quants termatxos ha inventat
lo llenguatge tabernari.

Sens dupte poch satisfets
de lo contudent dels mots,
tiraren al' ayre 'ls gots,
las taulas y 'ls tamborets.

Y buscant deixar malmesos
del cós los membres més flachs
se las feren á pinyachs
com si siguessin inglesos.

¡No us dich res, de la jarana
que s' armà!, tot eran clams,
ays, udols, renéchs y brams
y surrarse la badana.

No haguéra tingut potsé
la broma un bon desenllás
si no crida un bordegás;

—«¡Quietut que 'n Perico vél
Sentint lo nom de 'n Perico
tothom vá picar de mars,
y 'ls tres fréstechs contrincants
ja no obriren més 'l pico.

—¿Qui será—entre mi pensava—
el qui 'ls causa tal respecte?
quan compareix un subgecte
que fent esses caminava.

Era un jove tornat vell,
magre, groch y decandit,
semblava patís del pit
y també de lo cervell.

Afeytat com un torero,
vestía uns curts pantalóns,
levita sense faldóns,
espardenyas y sombrero.

Feu al entrá una ganyota
per saludo 'l carcamal,
y topant ab un barral
vá caure als peus d' una bota.

Y á los concurrents confusos
desd' allí cridá ab veu ronca:
—«¿De qué ha vingut tanta bronca?
responéume gamarosos.

¿Se han estruncat las aixetas
de la Taberna de Apolo?
¿ó es que trobar nou Pactolo (1)
heu pensat ab malas tretas?

No sé pás que haurá sigut
perque veig que tots calleu,
més desd' are en cantaréu
per cástich, dos de l' aixut.

Preparéu la vostra lira
López, Carbonells, Genaros, (2)
ingenis potents y raros
que á tot' hora 'l vi us inspira.

1 Pactolo, riu ahont Baco rentà al Rey
Midas el qual desde allavoras te las arenas
d' or.

2 Noms imaginaris, ningü 's dongui per
aludit.

Y olvidant tota rencúnia
estiméuvos com germáns,
fent que al sentir vostres cants
fins los bóts súhin d' angúnia.

Prenéu exemple de mi,
que si be ab conceptes mansos
tinch escrits deu mil romansos
may me só olvidat del vi.

Lo vi ha estat la meva gloria,
l' ayguardent lo meu reclam.
¡Ditxós qui ofega ab lo mam
los recorts de la memoria!

¡No beure vi m' horroritza,
beure forsa es ma passió!
Vaja... vinga un cigaló
y... paguéu qu' estich en vitxa.»

Aquí, aplausos mil y mil
sa poca veu ofegàren
un cigaló li portàren
y 'l xicot quedá tranquil.

Nosaltres que ja embaïats
y fins asco al lloch sentíam
veient que sortir podíam
sense que fóssim notats,

ho vam fer sense tropell,
mes ans, per amor al art,
á lo taberner apart
cridàrem, dantli eix consell:

—Desd' avuy d' eixa Sahurda
lo nom de Apolo esborréu
y en son lloch hi posaréu:
Taberna de la gran curda (1)

JOSEPH M.ª CODOLOSA.

Seguirá lo capítul.

1 En caló, borrtaxera.

A una dona

¿Encare vols més provas
de mon amor inmens, imponderable?
¿Encare prou segura avuy no trovas
la ditxa en los meus brassos?... ¡Miserable!

¿Qué vols, donchs, mala dona?

¿Qué vols, digas, de mí?

¿No vols un home d' ànima tant bona?

¿No vols un cor tant bó?... Ja m' ho pots dí:

dígamho sens' recel;
desengányam, si vols, d' una vegada...
y haurá acabat per mí passió crudel.

Confessa que ambicionas sé estimada
per altre home de mon,
de més rals y experiència;
confessa que 'ls teus somnis daurats son
capritxos y riquesas... la opulència;...
confessa que no sents,
que no pensas, que vius no més per viure;
confessaho si vergonya encare tens
y allavoras te deixaré ben lliure
sens' causarte molestia...

... Del cor arrencaré
l' amor qu' era per tú, perque t' tindré
no per dona, en tal cas, sino per... ¡¡¡bestial!!!

PEPET DEL CARRIL.

Declaració

AMIGA Y FACULTATIVA

Quan algú de tu 'm parlava
nena hermosa en temps passat,
tot seguit li contestava
(puig per tu m' interessava)
—es un motillo de bondat.

Temps després, quan ja ta vida
no 'm deixava prou siciat,
vaig menjarme la partida
declarante desseguida
de pronostich reservat.

Mes avuy que 't se las maulas
puig ton procedí he notat,
vull dirte ab pocas paraulas
que per mí, tens massas taulas
y que jo, t' he deshauciat.

F. DE P. JUANICO.

—A la nostra edat Mercé
 acatém la lley divina
 hem de dejuná ab gran fé..
 —Es vritat, en lloch de bé
 m' atiparé de sardina.

CREME SOCIAL

Dos elegants, duas damas
que en lo ball passan la nit;
los primers... fluxos de camas,
las altras... fortas de pit.

VINT DUROS Y UNA TUNYINA

N Pepito Pujol seria un jove guapo si no tingués los ulls de pussa y lo nas en forma de *saca-tapos*, puig la seva boca de drach y las tevas camas garrellas ben lluny de desmillorarlo, li fan moltíssima gracia.

La seva mare está molt satisfeta d' ell; tant que to's los que la coneixém, li hem sentit dir més d' una vegada: "Quan me vaig casar ab en Joseph—que al cel siga—com qu' era tan lleig, al capellá va agafarli una basca; pero, gracias á Deu, en Pepito va retirarme á mi, per més que 'l meu marit, qu' era molt gelós, estava més cremat qu' un cabo de realistas, perque deya que 'l noy era pastat al vigilant del carrer, conegut per Rosquilla."

Quedém, donchs, en que 'l pare d' en Pepito era més lleig qu' aquest; pero lo qu' es de gelós, si ho era en Joseph més ho es son fill. Aixó no desmereix en rés las bonas qualitats del nostre jove molt al contrari, puig de no serho, avuy en día estaria sofrint la tirania d' una sogra d' aquellas que may se tallan las unglas perque tot sovint las esmolan á la cara de son gendre.

Lo cor verge d' en Pepito, fá cosa d' un any va sentir-se pessigollas... y va estimar bojament á la filla del tenedor de llibres d' un fabricant de pega-dolsa, borni. La xicota en qüestió era tan morena y prima com la pega que tenia continuament son pare á la punta de la ploma, al consignar en lo Diari (partida senzilla) assientos per aquest istil:

DICHO DIA

115	DEBE Juan Cirera.		
	Por una gruesa barras de <i>pega-dulce</i> , propia para encastar los niños en la uña del dedo grande. . .	2	"

En Pepito y la Bibiana—aquest era 'l nom de la filla del tenedor de llibres—s' havían dit moltes vegadas tot alló de: ¡Hasta la tumba! ¡Teva ó de Deu! pero aixó de Deu feya molt poca gracia á n' en Pepito, perque precisament la Bibiana, tenia un cosí, fill d' Horta, que d' apellido se deya Deu, 'l qual era vist ab molt bons ulls per la familia de la seva promesa, no se sab si perque no era garrell ó perque la seva mare, que avants era bozadera, tenia deu mil duros, que no se sab tampoch si 'ls havia guanyat rentant ab *gas*, ó si 'ls havia trobat en forma de bitllets de banch descosint lo forro d' un paletó, qu' havent passat de pares á fills, li fou entregat perque 'l rentés ab *palo-jabón*.

—*Distingamos* (deya en Pepito quan la Bibiana exclamava: "¡Teva ó de Deu!") ¿de quin Deu me parlas del d' Horta ó...?

—Ximplet ¿vols que jo 'm casés ab un home tan ordinari com lo meu cosí d' Horta que menja la sémola ab forquilla?

En Pepito, á pesar de las declaraciones tranquilisadoras de la seva estimada, no va lograr desvaner los

gelos que li infundia lo cosinet, y per veurer fins á quin punt era aquest estimat per la familia de la Bibiana va concebir una idea que va posar en práctica.

Va escriure una carta, ab ortografia *silvestre*, exagerada, suscrita ab lo nom del *cosinet*, que literalment deya: "Horta 15 de *Hanero* de 1890.—*Caridos* tios. Pasado *manana* *bacaré* con el carro y sabrán como *llagaré en esta, cabeza al tarde*. Diran ala Viviana que lay preparado una sorpresa. —Con *irecados* de todos á todos se *despide* por oy su sobrino que les quiere de corason.—Simplicio Deu."

Un cop escrita aquesta, va posarla dintre un sobre dirigit á la seva estimada, y ell mateix va anarla á tirar á Horta, á fi de que adquirís la seva obra 'tots los caràcters de l' autenticitat.

Lo tenedor de llibres va rebre lo día següent, la citada epístola y va comunicar incontinent lo seu contingut, á sa dona y á sa filla.

Lo que va cridarlos més l' atenció fou la sorpresa que preparava en Simplicí á la cosineta.

—Aixó es que dea volernos demanar la ma de la Bibiana—deya la mare, pesant cara de Pasquas.

—Hauria baixat ab la Mariona—observava lo marit.

—Potser ve per preparar lo terreno—afegia, fent cent mil posturas, la noya.

Després d' un debat bastant extens, van acordar per unanimitat fer recibiment de príncep á n' en Simplicí, y com qu' estavan bastant *reventadets* á causa de fer dos mesos que 'l fabricant de pega-dolsa no satisfeya las mensualitats al seu tenedor de llibres, van també acordar per entrar en fondos, vendre la gábia del llo-ro, enmatlllevant de pas vint duros á n' en Pepito, quan hi anés á la nit.

Aquest, ignorant l' us qu' havían de fer dels vint duros, va prometre que lo día següent al matí, los portaria en persona aquesta quantitat, y va cumplir sa promesa, puig no va go' ar respondrer ab una negativa, no sabent encara si l' estimava ó nó la Bibiana.

Quan la familia d' aquesta va tenir en son poder los rals, va comprar un porró de petroli per poder encendre lo quinqué, puig feya dias qu' estavan á las foscas, escepció feta del rato que hi havia en Pepito que feyan cremar un ciri del monument. La mare de la noya se va arribar á la Boqueria á comprar un rap, qu' era fidel retrato de la seva cara, una llagosta, y una tersa de badella per fer ab figas, plat predilecte del seu nebot.

Lo tenedor va demanar permís al seu amo per fer festa aquella tarde.

¡Quin cop de vista més sorprendent presentava la cuyna de casa la Bibiana á las 6 de la tarde! Aquí una olla ahont se feya la sopa ab rap, al seu costat una cassola ab la llagosta, y sobre 'l fogó de planxar la badella ab figas, que mereixia tota la atenció de la *tenedora*.

La Bibiana estava fent la seva *toilette*. Son vestit recordava la guerra del francés.

A un quart de set trucava en Pepito á casa la seva promesa, saltantli lo cer pitjor qu' un caball dels que montavan los *kikirikichs* que van dar la célebre carga del Plá de las Comedias.

Quan en Pepito va veurer á la Bibiana vestida de las festas, va exclamar, ferit pe 'ls gelos:—¡Mala bestia, ingrata! ¿á qui esperas disfressada d' aquest modo?

—¡A qui pot y voll—va contestar la mare de la noya, sortint de la cuyna ab la pala á la mà.

—A qui vostés esperan es al cosinet; á n' aquell tarrambaza d' Horta. No vulguin negarho, porque la carta que van rebre ahir no es del seu parent, jo vaig ferla

Acabar de dir aixó y sentirse cop de pala al clatell tot fou hui; y no va parar aquí la cosa, porque enterat de tot lo tenedor de llibres que estava fent una mortorada de ali-oli, va sortir de la cuyna empunyant la mà de morté, y la va introduhir ab ràbia á la boca d' en Pepito que 's desfeya en impropis.

En aixó, va arribar, quan menos era d' esperar, lo cosinet d' Horta, lo qual enterat de lo que passava va fer cantar unas *peteneras fúnebres* á n' en Pepito repicantli l' esquena ab una vara de freixa, mentres saltava los grahons de l' escala de cinch en cinch.

Quan al cap de déu dias en Pepito, ficat en un cabàs, era conduhit per la seva mare á pendrer lo sol al balcó, diu que, ben lluny de queixarse de la *tunyina* qu' havia rebut, exclamava ab alegria, dirigint la vista al cel:

—¡Gracias, Deu meu! ¡Quánts casats pagarian ab gust vint duros y rebrian doble palissa, per poder ser solters com jo!

A. GUASCH TOMBAS.

LES GESTES DEL COMTE NYIGO

(Poema humorístich)

Conclusió del cant primer

XIII

¡Oh vilipendi gran! ¡Ha dat les dobles que tenia en lo fons de la guardiola y ara tindré d' anar corrent pe 'ls pobles y guanyantnos lo pá, movent tabola!...

¡Lo Comte, deshonrant llurs blasons nobles tal volta 's posará á mestre d' escola...
¡Es un cobart!... *indigne de dur calces!*
¡Ara 's descobrirán les dobles falses!

XIV

Les bones les donava á lo meu patje; lo jovincel gentil, que tant m' agrada...
¡Com lo Comte es tant lleig, é tan salvatge no es estrany que jo estés enamoral...
¡A l' honor de l' espós he fet ultratge mes ¡ay! si 'l patje 'm te tant encisada...
l' estimo... ¡es tant galán per divertirme! é are tot se sabrá. . ¡no! ¡Vull morirme!

XV

La comtesa callá é á poca estona dins la cambra petjades ressonaren; don Nyigo entrá é digué;

—¡Llúcia! ¿Tu ets dona é no veus que 'ls meus ulls de plor s' amaren
¡Som pobres! ¡Ja res val tindre coronal
Plora... ¡plora!

—¡¡Cobart!!, d' ella esclamaren

'ls llabis tremolenchs...

—¡Que no 't conmoqui!

—¡¡Sou Don Nyigo, un valent de *nyigui, nyogui*!

XVI

Si en lloch d' está al Castell cantant romansos vos haguéssiu voltat de gents guerreres ¡de guerrers de debó! No d' aquests gansos que teniu al costat, é fent casseres no vos haguéssiu dat, tants bons descansos no fórau ara un Comte d' *habaneres*, ¡un noble de *sabates de simolsa!*
¡Un don Res! ¡Un valent de *pega-dolsa!*

XVII

—¡Comtesa! ¡Per pietat!..

—Vos tinch clemencia..

mes l' alarb no 'n tindrà, cada mesada vos vindrá assi 'l burret, ab l' exigencia de que l' ompliu d' argent...

—¡Mala negada!

Si torna aquí altre cop, ja prou paciència.
¡Hi umplem les sárries, d' ór, una vegada mes un' altra... ¡jamay! ¡Veurán ma sanya!

¡E s' ouhiren tabals per la montanya!

XVIII

—L' alarb volta 'l castell (lo *guayte* deya)
—¡Hómens de lluyta, á mí! (cridava 'l Comte)
Defénsam patje meu (Na Llúcia feya abressant á un donzell)...

—Als marlets prompte

cridava un' altra veu)

—Encenéu teya

—No treyéu gayre 'l cap; aneu ab compte
E tretze homens d' aci é d' allá corrien é com qu' estáven *mochs* no s' entenien.

XIX

Una veu va sentir's demunt de totes;
—¡Don Nyigo 'l Testarut! sou responsables d' havernos dat l' or fals, com á granotes moriréu degollats vils misserables!...
¡Vostres pells servirán per ferne botes pera beurer l' Emir, puig sou culpables...

¡Na Llúcia qu' aixó sent, cau aplomada en brassos del donzell, com desmayada...

Seguirá.

GALERIA DE CELEBRITATS

10 CENTIMS RETRATO

Figuran ja en aquesta celebrada galeria de retratos sobre cartulina, deguts al llapis del dibuixant especialista en aquest género, Sr. Punts suspensius, una escullida colecció en la que hi constan entre otras, las personalitats artísticas E. Mendoza Tenorio, F. Soler de Ros, J. Guerra, C. Parreño, C. Martinez, L. Campos, A. Rossi, E. Duse, E. Borghi-Mamo, M. Franceschini, C. Delgado, S. Alverá, A. Vico, T. Edison, J. Gavarre, F. Uetam, M. Matorrodona, J. Valero, V. Balaguer, N. Monturiol, P. Sarasate, E. Mascheroni, L. Fontova, etcétera.

UN CONQUISTADOR

—Con esta cara, mi bien,
te portara yo á passeio
á Pedralbes... ó al Eden...

—¡No Gutierras, que ta veyol—

FAULA

Abants de sé elegit
 conversava ab lo perdis mes petit;
 ara qu' es diputat
 ni saluda als anyells que l' han votat.

Així al mon succeheix;
 l' home que puja sempre s' engreheix.

Donya Rosa

o pot ser que no la coneguim.

¿No ván á la *Gabia* vostés? Donchs la trovarán en aquella taula rodona d'aprop de la porta cada nit dels dijous; no falta may: vá sempre ab sas dugas fillas que son dugas *flors*: tant la *Rosa* com las *poncellas* son bastant mústigas.

A las deu pren xacolata ab melindros la que li toca; s' ho parteixen un dijous cad'

una....

Lo senyor de donya Rosa está empleat á l' *Económica*; y que, com hi há Judas, prou sab ben bé lo que son *economias*: sempre vá sol; ella no vol que las acompanyi enloch perque diu que las *deshonra*; jes clar! ellas tant mudadas y ell tant tronat... No vol fer riure á la gent.

La senyora porta la casa; lo senyor s' cuida de portarhi 'ls quartos: defensa 5.000 ralets l' any... ¡pobre home! es un *calsetas*.

Donya Rosa ha demostrat al seu espós la *imprescindibilitat* d' haver de fe un esforç, encare que 'l sóu no arriui, á fi de que ella y las *nenas* pugan presentarse en Societat tot lo elegants que requereixin las circumstancias: ¿qué vol dir que las llegums sense talls paguin la festa?... Es lo que diu ella:—Primer la modista, que la taula; val més anar mudadas, que tipas; del menjar se 'n fá de més y de menos...

¡Vaya un modo de discorrer!... D' aquí prové que tota la familia, de tant groga, sembla qu' estiga carregada de safrá: ¡fa! una *escudella*!...

Jo que coneix á fondo á n' ell y á n' ellas, sé com se la passen, y al reflexionar que donya Rosa es la dona més orgullosa y *andalussa* que 's coneix, 'm fá tres cosas.

¡Me caso ab la dona! Fora de casa, 'ls que la escoltin se creuran que 's tracta de la mestressa d' una casa de las més acomodadas... ¡no mé 'n parlin! ¿Vostés no l' han sentida? ¡quin modo d' enredar y farolejar!

Que si menjan á la francesa; qué si 'l menjar á la espanyola ó á la catalana fá molt ordinari; que al teatro no s' hi pot anar per las pessas indecents que s' hi veuhen; que si á la minyona, aixó; que si á la cambra, alló; que si 'l criat, daixonsas; que si 'l porter, dallonsas... ¡Ba, ba, ba!... Y pensar que no menjan sempre que tenen gana, que no ván al teatro per no haver d' aná al *galliner*, que la noya gran fa 'l menjar, la petita fa dissapre y la senyora va á la Boqueria ben solat..

¿Volen creure que á mí 'm reventa aquesta senyora ab lo seu caràcter?... Y ab aquella *sans* ' *façon* que respon fent lo *grande* sempre.

La troba pe 'l carré algun conegut:

—¿Com está, donya Rosa?—Mirí, (contesta) bé, gracias: venia de mirarme un primer pís d' aquí de la Gran-Via, pró no m' ha acabat d' agradar prou; 'l préu es lo de menos... ¿sab?

—Es dir que mudan?...—Ja veurá... ¡Si es una vergonya aquell carrer de Fernandol!...—¿Cóm?... no viuhén al carrer de 'n Bot?—¿Y are?... deu somiar...

Y cosas per l' istil.

L' altre dia la trova una amiga seva de la mateixa casa:—¡Ay, donya Rosal!—¡Ay, donya Carolina!—¿Hónt va, hónt va?—Mirí; he sortit expressament per passar per ca 'n Llibre á comprar *dulces* per las *nenas*, com de costum, ¿sab? y de passo vull mirarme aquells tapissos que té exposats, perque son de gust; y com que mudém de pís y vull decorar de nou 'ls dos salóns ¿sab?... —Bé, bé: si vol 'l acompanyaré... —No, no ho vull; ¿y are?...—¿Y per qué?...—Ja veurá; com també haig

d' entrar á ca 'n Francisquet á fer algunas compras, y *luegu* a ca 'n Segur per si li han vingut novetats, ¿sab? la molestaria massa temps y... —¿Vol callar, donya Rosa?—*Vamus* no ho vull, donya Carolina; perque també haig d' entrar... ¡oh, y que me n' olvidava, vegi!; haig d' entrar á la «Isla de Cuba» per un *aderezo* per la Purita (la *nena* xica,) y, are conti quantas horas... ¡no, no! no vull que 's mortifiqui... —*Bueno, pues*, celebros; tantas cosas á las *nenas*.—Molt de gust, espresions...

Y donya Rosa se 'n vá directament cap al carrer de 'n Bot y 's fica en una escaleta fosca y plena de mulle-na, després d' haver passat per la tenda del cantó á recullir una paperina de monjetas cuytas que li guardan cada vespre.

Es dir; pura sanfàrria per fora; miseria en gran per dintre.

Si 's pogués parlar clar y citar noms... ¡¡quina llista podríam ferne de *donyas Rosas*!

Sino que....

¿Oy?

J. BARBANY.

Neu y glás

Hermosa com hurí, que en l' africana terra xardosa dins l' Harém aspira lo baf d' esclavitut, fent de Sultana, jo 't veig, com sensitiva que respira olor, y en son entorn, com flor galana las altras flors boy despreciantlas mira; jo 't veig en ton orgull sublim y hermosa de faç, ¡més en ton cor la neu s' hi posa!...

Quan Deu d' un trós de sanch formá escultura fent l' home racional ab cos y ab dèria á tú no 't formá pas, bella criatura, á tú, d' un munt de neu trencá una artèria y va cisellá ab ella la hermosura de lo teu cos, tot prosa y tot matèria, y en llóch de seny un foch d' infern va darte; per çó entre foch y neu vá al mon llensarte.

Y jo, per mon torment, vaig topá un dia ab lo mirar de fóch dels ulls de fada que tens, dolsa il·lusió del' ayma mia; vaig pensar que ab lo cor agermanada la cremor de tos ulls, ton cos tindria per dar á mon 'esprit joia preuhada, y foll d' amor quan vaig á tú atansarme la neu de lo teu cor, ¡ay!, va glassarme.

J. AYNÉ RABELL.

Cantars bilingües

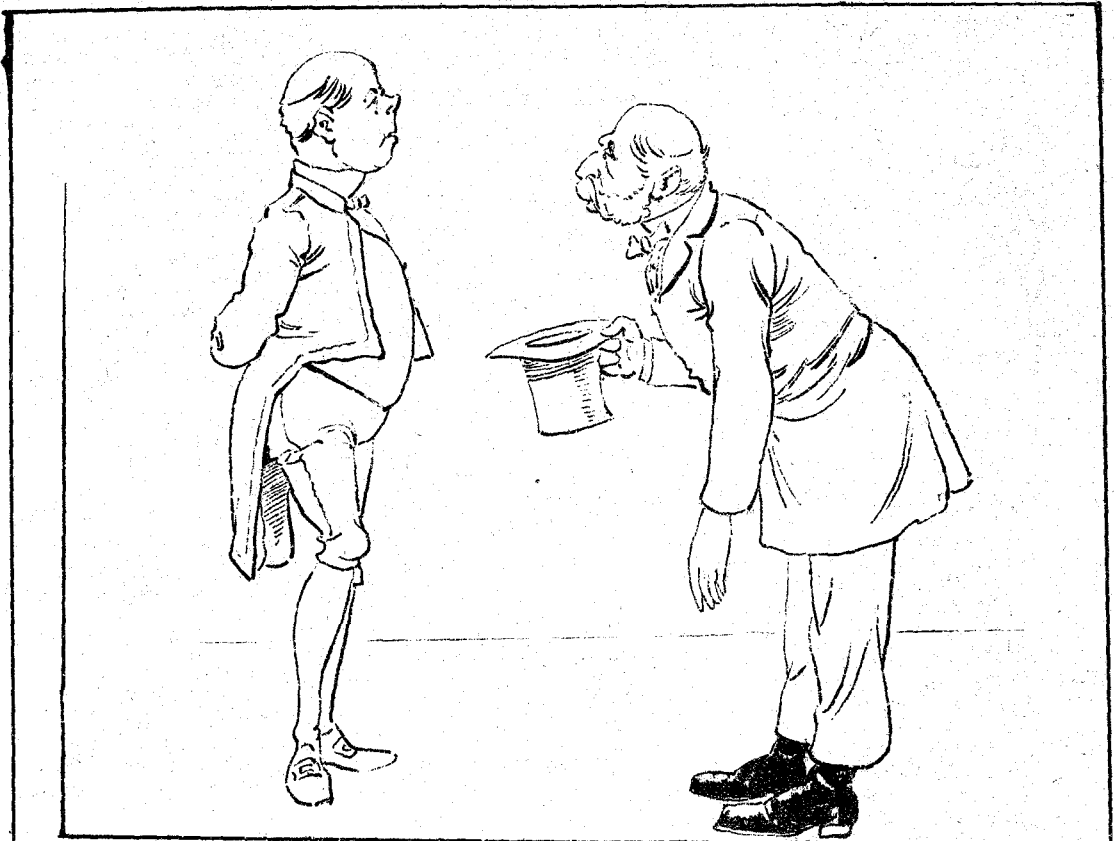
*El amor que te tenía
era poco y se me fué;
pero mira be ma aymia
si 'm pots doná algún calé.*

*Nace el pez que no respira
aborto de ovas y lamas;
y aixís que vaig naixer jo,
ja 'm vareix trencar las camas.*

*Como los pájaros cantan
las penas de sus amores;
canto jo 'ls goigs de S. Prim,
estimadeta Dolores.*

TRES SABIS.

CAMBÍS POLITICHS

—¿Que 's pot veurer lo Ministre?
—Es inútil... (¡quin tronati!)

—Ja pot passar sa excelencia...
(¡quin cambi mes impensat!)

Teatros

PRINCIPAL

Apesar de lo molt gastada que ha sigut *La cruz blanca*, en la passada festa y posteriors días lográ atraure numerosa concurrencia que aplaudí lo decorat y magnífich aparató que per las bonas condicions del escenari, brilla d' un modo notable.

Ab molt agrado hem vist representada la bonica comedia del senyor Echegaray: *Viajeros de Ultramar* en la que la senyora Alverá hi está á envejable altura siguent molt ben secundada per la senyora Pino y los senyors Valero, Palmada y Riquelme.

Los de Cuba y *El lucero del alba* han sigut las obras de la setmana en las que la senyoreta Montes ha fet gala de la gracia sens igual de que está dotada. En la segona obreta particularment hi ha que sentir-la al cantar unas malagueñas capassas de dar el opio al més barbián de 'ls flamencos.

Dè *Laromerta de Miera* malsaguanyats ensajos que s' han empleat.

En preparació *Los trabajadores*, ab decoració nova del senyor Chia.

LICEO

Ab un sentit comunicat que semblava las lamentacions de Jeremias, dilluns passat se despedí á la inglesa ó francesa la direcció de nostre gran teatro, renunciant la cessió del mateix, otorgada á son favor per la Junta de Govern y traspasant-la per tal motiu á qui vulga carregar ab lo mort.

Séale la tierra leve.

CIRCO BARCELONÉS

Ab un plé bárbaro tingué lloch dissapte passat la inauguració de la temporada, habent sigut saludada ab un llarguissim y atronador aplauso la heroína de la companyia senyoreta Martínez.

Las representacions donadas de las sarzuelas: *I comici tronati*, *Chateau Margaux* y *Caramelo* han dat ocasió á que ella presenciés ovacions com en altrás temporadas se li habian tributat.

A iguals artistas, igual éxit.

D' entre los artistas novells de nostre públich, se captá de moment las simpatias lo senyor Sanchez Mula, que en *I comici tronati* feu gala de una potentia y pastosa veu de tenor, aixís com en *Los domingueros* demostrá ser un bon actor cómich.

La Empresa, per correspondrer el favor del públich tracta de dar gran varietat á los especiacies, tenint en preparació varias obras, entre ellas, algunas de novas y escritas expresament per la brava artista senyoreta Martínez.

NOVEDATS

Causas que creyém compendrán nostres lectors, 'ns privan de poguer emitir nostre judici respecte á lo brillant éxit que ha obtingut lo drama sacro *Magdalena*, majorment després de las revistas que en son dia han insertat los apreciats colegas *El Diluvio*, *El Suplemento*, *La Renaixensa*, *Barcelona Alegre*, etc, etc.

Felicitém donchs de cor al autor senyor Ferrer y Codina, als pintors y á tots quants han contribuít á tant notable espectacle.

De l' execució sols dirém que resultá regular á causa tal vegada de la inseguritat en alguns artistas, propia en casi tot estreno de obra de gran espectacle.

Molt nos ha estranyat que cap periódich fassi menció del actor senyor Parrenyo, quan ell es en vritat la figura que apesar de son curt paper, atreu més l' atenció de l' espectador per son acertat desempenyo.

Pera dilluns prepara son benefici lo galán jove senyor Fuentes ab las aplaudidas produccions del senyor Ferrer y Codina: *Las Carolinas* y *Palos y á casa*, además de estrenar dos monólechs, un d' ells del senyor Rusiñol y també la reproducció de la bonica comedia dels senyors Aulés y Llanas, titulada: *De cap á mar*.

Ab tant escullida funció y las simpatias que té alcansadas del públich, li augurém un plé.

ROMEA

S' ha reproduhit lo poema dramátich de Pitarra, *Judas* que alcansá una regular execució, sent l' autor de nou aclamat com en altrás temporadas.

Dilluns feu son benefici la dama jova senyora Adela Clemente ab *El Trovador* y *La malvasia de Sitges* en lloch de *Lo cantador* com estava anunciat. Lo cambi 's degué á una repentina indisposició del senyor Borrás.

Se prepara *La Passió y Mort de Nostre Senyor Jesucrist* per lo senyor Riutort.

A la fi s' anuncia definitivament per dimars de la setmana entrant l' estreno de *La gran idea*, comedia en un acte. Ab tant temps, com s' ha anunciat, l' autor n' hauria pogut concebir un' altra de idea y no gran, sino sublime.

Per ara res mes de particular.

CATALUNYA

S' han reproduhit *Los zangolotinos* en la que s' hi feren aplaudir la senyoreta Gonzalez en la popular jota y lo senyor Ruiz. Aqueix molt particularment en la part cómica. Los demés *artistas* ni regular.

Per fi dimars s' estrená el *pasillo semi-serio* titolat: *Los trabajadores* que resultá un farrigo-farrago molt ben versificat ab pensaments ben abocetats pero no realisats.

En aqueixa obreta s' hi ha cambiat una escena de com s' ha estrenat á Madrid, pera atemperarla á las costums de nostra classe trevalladora, y que 'ns semblá que l' autor equivocá per complert.

Per los números de música que hi ha intercalats y que segons los cartells son del mestre Chapi, volém creurer que á Madrid hi ha dos Chapís, un de bueno y un altre, per supost de malo, sent lo co-autor de *Los trabajadores*, lo malo.

En lo desempenyo sobressortí lo senyor Ruiz, principalment en lo «poeta tronat», pero recarrejá hasta l' extrem de lo ridicul en lo vestir de *peon* á la escena final.

Fou una llibertat artistica de molt mal gust é imprópia de son talent.

Se prepara alguna obra nova y reproducció de altrás de aplaudidas, entre ellas la *¡Eh! á la plaza*, que sabém es una de las que lo senyor Ruiz hi está á major altura.

CALVO-VICO

Dos plens reportáren las representacions donadas diumenje últim de lo drama sacro: *La Passió y Mort de Nostre Senyor Jesucrist*, habenthi obtingut aplausos los principals artistas, en várias escenas de la obra.

Pera dissapte pròxim s' anuncia l' estreno de un melodrama titolat: *Amor y honra*, original del senyor Susany además de la segona representació del joguet *Vermouth matrimonial* de nostre amic senyor Riusec y que fou tan aplaudit lo dia de son estreno per sos xistes y brillant execució que hi donaren los senyors Buxens y Millá.

EDEN-CONCERT

Molt aplaudida se veu la companyia de sarzuela que ab tant d' acert dirigeix la senyor Lopez y en la que hi figura la reputada tiple senyora Molgosa.

Entre altrás obras representadas ab éxit, hi hem vist *El chaleco blanco* logrant una execució esmeradíssima tant per part dels artistas com del coro, logrant se fés repetir casi tots los números musicals, lo que fa honor al mestre director senyor Domingo.

Bona adquisició ha sigut la obtinguda ab los *Petits Dané* ja que causan la admiració de la concurrencia y hasta ser considerats rivals dels célebres Bruet-Rieve.

Pera avuy s' anuncia la reproducció de *Le-musee vivant* baix la direcció del nostre col·laborador artístich lo reputat pintor senyor Gomez Soler que dats sos coneixements creyém lográ que dit *Musee* sigui l' atracció dels *amateurs* del local.

UN CÒMICH RETIRAT.

Per sas moltes ocupacions, s' ha vist precisat lo reputat poeta senyor Ferrer y Codina á deixar la direcció de nostre setmanari, càrrech que ab verdader beneplàcit del públich y Empresa del periódich ha vingut sostenint casi desde

sa fundació, habentse encarregat pera sustituhirlo al distingit literat y excel·lent juriconsult don Conrat Roure.

Diuhem de Málaga que ha arriuat en aquella població un inglés enamorat d' una hermosa andalussa que conegué á l' Exposició de París y que ara recorra tota Espanya per trovarla.

Desde 'l moment que va conèixerla va seguir-la per tot fins que la perdé de vista, y actualment, viatja sense descans, habent recorregut ja, Sevilla, Córdoba y Granada.

Aquest mestre 's veu que no li vé d' un duro.

Y aquell que te diners y poca feyna, .. sempre se 'n pensa alguna.

Encare que aquesta pensada en lo meu concepte es bastant difícil de realisar.

En un poble de la provincia de Salamanca uns quants joves de bon humor van fer, per capritxo, uns esquellots al rector.

Plé de ira 'l capellá per la tal broma, va sortir al carrer ab la escopeta y comensá á disparar tiros, ab tant bona punteria... que vá matar á un pobre vellet que en aquell moment passava y cap culpa hi tenia.

¿Y ara que li farán á n' aquet furibundo guerriller? ¿Rés ¡Quina mansuetut, quina humilitat, y quin modo de presentar l' altra galta com Jesús!

Avuy los ministros aquestos, hi entenen molt ab tota mena d' arma.

Com que sempre la menejan.

A Madrid s' ha descubert que un subjecte venia ampolletas á roo pessetas d' un liquit qu' ell deya qu' era linfa autèntica del doctor Koch de Berlin, habent resultat falsificada.

Las circulars de aquest remey contra la tuberculosiss estavan firmadas per lo doctor Huelvas y sembla que está barrejat en lo negoci algún altre metje molt conegut á Barcelona.

¿Lo doctor Audei?

Sembla impossible.... ¡Tant bon xicot!...

La mestra de Novelé (Valencia) se 'n ha anat del poble porque 'l local destinat á escola es casi un corral y porque ni te habitacions per viure.

Y 'l Govern tant *campante*.

Si 's tractés de construir una plassa de toros ja sortirian diners.

L' instrucció pública.... ja es altra cosa.

Un dels sistemes anunciadors que més ha cridat la atenció del públich, es lo de las llistas de la Loteria de Madrid ab anuncis, impresas ab paper secant que publica á cada extracció y reparteix gratuïtament lo «Centre de Publicitat Mercantil».

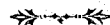
Verdaderament es un sistema que ha obtingut popularitat puig lo presentan ab molt gust y ab verdadera elegancia.

Dit Centre, presentarà noves menas d' anuncis y no dubtem que mereixerán gran aceptació.

A Lisboa han obligat á tancar tots los Clubs republicans. La previsió sempre es bona.

O la por.

AHIR Y AVUY

Al primé any de ser casats
quan al vespre 'm retirava,
la mullé á mí m' esperava
per anar al llit plegats;
y com la passió era forta,
com ja s' ha de suposá,
ab lo llumet á la mà
m' esperava ella á la porta.

Al segón any la passió
ja entrava en la decadència;
no tenia la paciència
d' esperarme de plantó,
pro s' estava donant punts,
ó fent ganxet ó fent mitxa,
per poder tenir la dítxa
d' anar al llit tots dos junts.

Ara ja som al any tres,
y quan al vespre 'm retiro,
per més que al entrar jo miro
veig que no m' espera mes.

La trovo al llit; al seu puesto;
y per colmo está roncant,
y si 'm sent, m' está donant
la cara del *lado opuesto*.

Llavoras jo dich ¡renoy!
y com cambian las cosas,
ara espinas, ahir rosas
¡lo que va de ayer á hoy!

L. C. CALLICÓ.

Repichs

¿Qué no podría la empresa del teatro de Catalunya (El-dorado) donar á la *claque* una lliadó d' urbanitat y complert coneixement de son carrech?

Fem aquesta pregunta porque hem observat que ab son aplauso intemperant y provocatiu á lo públich que paga y qu' es verdader justicier al mérit de 'ls artistas y obras, donará lloch sovint á escenas tumultuosas y á conflictes.

Per mostra lo ocorregut la setmana última á la triple senyoreta Gonzalez y setmanas passadas á l' altra triple que actuava senyora Rodriguez.

Que 's desenganyi aqueixa *il·lustrada claque*: l' aplaudir inoportunament no realisa ni aquilata qualitat que no existeixen.

LITOGRAFIA DE RIBERA Y ESTANY

Redacció y Administració de LA TOMASA

Sant Ramón, 5.—BARCELONA

¡PLANXA!

—Jovenet, no 'm toqui 'l peu
perque es cosa molt mal feta,
—Jo no la toco á vosté...
jo ho faig á la senyoreta!

SECCIÓ DE TRENCA-CLOSCAS

XARADA

*Prima inversa mineral,
part del cos, segona es
y lo meu Tot veurás qu' es
una important capital.*

M. EMULAP.

TRENCA - CAPS

¿Vol deu pessetas?

Formar ab aquestas llettras deguda-
ment combinadas lo titol d' una pessa
catalana.

PEP GALLEDÀ.

GEROGLIFICH

X
V V
TITIT
L O O
SI SS IS
SIS

JOSEPH XIEM.

LOGOGRIFO NUMERICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0—Emperador romá.
6 2 6 2 0 2 3 3 9—Carrer de Barña.
9 2 8 8 7 3 3 8— » »
8 4 6 4 3 4 0— » »
6 3 9 0 4 8— » »
7 2 0 0 8— » »
6 7 0 9— » »
8 9 3— » »
0 7—Nota musical.
4—Xifra romana.
6— » »
3 9—Nota musical.
8 5 3—Carrer de Barña.
0 5 6 0— » »
6 4 0 7 8— » »
9 2 0 5 0 9— » »
7 3 4 8 7 5 8— » »
9 0 0 4 7 0 5 8—Plassa de »
6 9 3 3 9 0 4 9 8—Verb.

RAMIRO BALCELLS.

XARADA

Musical es ma primera,
ma invers-segona mineral,
consonant es ma tercera
y vocal es ma darrera
sent nom de dona la Total

M. ERRAS

ANÁGRAMA

En un total de 1ª armari
un total hi tinch guardat
que fa molts anys que va caurer
del pobre Mossen Bernat.

V. PADRÓS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR

Xarada-pérdua.—A-me-ri-ca-na.
Acentígrafo.—Roma-Romá.
Anagrama.—Caco-Coca.
Geroglífich.—Per unsas un Bisbe.
Logogrifo numérich.—Trompetas.

LA TOMASA

PERIÓDIC PESTIU, IL·LUSTRAT Y LITERARI

Preus de suscripció:

Espanya y Portugal, trimestre.	1 ⁵⁰ pías
Cuba y Puerto Rico id.	2 "
Extranjer id.	2 ⁵⁰ "
Número corrent.	0 ¹⁰ "
" atrasat.	0 ²⁰ "

NOTA.—Tota reclamació podrà diri-
birse á la Administració y Redacció del
periódich, carrer de Sant Ramón, n.º 5.
LITOGRAFIA DE RIBERA Y ESTANY.

Lit. Barcelonesa, S. Ramón, 5.-Barña.